

Fricz Tamás: Német multikulti-imádat

2015 szeptember 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A német politikai vezetők egy része, de különösen a sajtó és a médiumok nagy része az utóbbi hetekben és napokban kifejezett ellenszenvvel, sőt indulatosan viszonyul a magyar kormányzathoz – természetesen a menekültügy kapcsán.

Teszik ezt teljesen igazságtalanul, ám a nagyhatalmak magabiztosságával. Sorra-rendre jelennek meg a magyar menekültek helyzetével, Orbán Viktor hozzáállásával, az állítólagos embertelen magyar bánásmóddal kapcsolatos cikkek és interjúk – sajtóban, médiában egyaránt, utóbbiak között különös tekintettel a „köszölgéti” ARD-re és ZDF-re, legyen az a reggeli Morgenmagazin vagy az esti beszélgetés sorok valamelyike.

Különös gyöngyszem ebből a szempontból a legfrissebb, Süddeutsche Zeitungban megjelent cikk, amelyik odáig megy az Orbánnal szembeni indulatokban, hogy kijelenti, Orbán – mint egy sziget a nemzetközi válságok óceánjában – próbálja saját szabályokkal, kerítésekkel elzárni az országot, hogy az egy nép, egy hit és egy gondolat legyen, és az is maradjon. Egy nép, egy hit és egy gondolat – értjük. A német olvasó rögtön a Harmadik Birodalom mottójára asszociál: Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer (egy nép, egy birodalom, egy vezető)...Lehet ezt még fokozni?

Liberty_one

www.delcampe.net

A napokban Berlinben jártam, figyeltem a nyilatkozatokat, a nyilvánosságban uralkodó hangulatot. Roppant tanulságos a mi szemszögünk helyett a másik oldalról látni-hallani ugyanazokat az eseményeket, illetve azok megítélését, az egymásról alkotott véleményeket. Az egyik tanulság, ami nyilvánvalóvá vált számomra, az, hogy a németek a menekültügy aktuális eseményei, a német–magyar együttműködés – vagy inkább pengeváltások – kapcsán úgy viselkednek, mintha tévedhetetlenek lennének. Másképpen, kissé ércesebben fogalmazva: úgy viselkednek és úgy nyilatkoznak, mint egy nagyhatalom. És hát a nagyhatalmak nem mindig veszik kellőképpen figyelembe, hogy tényszerűen kinek – nekik vagy a partnerországnak, EU-tagországnak – van éppen igaza egy-egy konkrét esemény kapcsán.

Mert az aligha vitatható, hogy a szíriai menekültek befogadása kapcsán a német kormányzati nyilatkozatok – nagyon finoman szólva – ellentmondásosak voltak. Nem finoman szólva: következtelenek és meggondolatlanok. És ez igaz Merkel kancellár kijelentésére is, aki először kétségtelenül arról beszélt, hogy a Szíriából érkező menekülteket befogadják – így, minden árnyalás nélkül. Ennek hatására alakult ki a szír menekültek Germany-imádata a Keleti pályaudvarnál és máshol is, s hiába következtek utána mind a kancellár asszonytól, mind más német politikusoktól és hivatalnokoktól a finomítások, a palackból már kiengedték a szellemet. Ennek a

következményeit látjuk nap mint nap azóta is.

Bármennyire igazunk is volt a tények, okok és következmények felvázolásában, egyszer?en nem lehetett igazunk. Berlinb?l szemlélve nem éreztem igazán az egyenrangú viszonyokra törekvés olthatatlan szellemiségét – és ez nyilvánvalóan tanulságokkal szolgál. No nem azzal, hogy ezentúl „merjünk kicsik lenni” (à la Kovács László és a szocialisták), hanem sokkal inkább azzal, hogy figyeljünk erre az összefüggésre a kapcsolatainkban akár a menekültügy, akár bármilyen más téma kapcsán, s legyünk némileg ravaszabbak, ne feltétlenül azonnal rontsunk be a házba: a céljainkat másképp is elérhetjük. Sokszor idéztem, de ezúttal is érdemes idézni e helyütt Jézust, aki az apostoloknak azt javasolta, hogy legyenek szelídek, mint a galambok, és ravaszak, mint a kígyók – mindezt annak érdekében, hogy egy nem éppen barátságos, nem éppen megért? és befogadó közegben mégiscsak eredményesek és hatékonyak legyenek.

Ám azt is láttam: ha a német–magyar politikai vezet?k között a viszony kiegyensúlyozottá válik, ahhoz a médiumok is igen gyorsan alkalmazkodnak. Hosszú távú érdekeink azt diktálják, hogy – cseppet sem engedve céljainkból – a jézusi alapelveket igyekezzünk érvényre juttatni.

A másik nagy tanulság: a német közvélemény-formálók, közéleti szerepl?k azt sulykolják az emberek felé, hogy a német társadalom a második világháború után lényegében véve multikulturális társadalommá vált. Tudják és elismerik, hogy ez a karakterváltás dönt? mértékben a náci múlt gyötrelmes leküzdésének a következménye, tudják azt is, hogy Angela Merkel néhány éve még arról beszélt, hogy a „multikulti” nem vált be, ám mégis most már azt hangoztatják, hogy Németország az elmúlt évtizedekben tíz- és százezer bevándorlót, menekültet fogadott be úgy Európából, mint más kontinensekr?l (els?dleges persze a törököket), s ez mára kialakított egyfajta mentalitást az országban, mégpedig a befogadó országok mentalitását. Úgy látják, hogy a német emberek többsége elfogadta ezt az új világot, alkalmazkodott hozzá, miközben hozzáteszik, hogy az új tagállamok – tehát a volt NDK – állampolgárai sokkal kevésbé befogadóak és toleránsak, lásd a neonáci és idegenellenes tüntetéseket, gyújtogatásokat. Ezt a f?sodratú média és sajtó azzal magyarázza, hogy akárcsak a többi volt kommunista ország (így hazánk is), a szovjet uralom id?szakában a nacionalista g?g és elzárkózás idejét élte, s ezt a lélektani alapállást nehéz levetk?zni.

Másfel?l persze azt is hangsúlyozzák, hogy Németország bizonyos szakmákban munkaer?hiánytól szenved, s adott esetben még akár ötszázezer képzett menekültet is képes felszívni a német gazdaság. Mindent egybevetve, számomra megdöbbs? volt az uralkodó véleményformálók és politikusok azon szívós törekvése, ahogyan megpróbálják meggy?zni saját társadalmukat arról, hogy Németország nyitott, befogadó és toleráns – egyszóval multikulti – ország. Hogy ez mennyire sikerül nekik, az egy más kérdés. Számunkra, Magyarország számára Németország valóban és minden szempontból kiemelt partner, elég csak a német autóiparra utalnom. Éppen ezért pontosan tisztában kell lennünk azzal, hogy a kiindulópontjaik – legalábbis az uralkodó, véleményformáló elit körében – éppen az ellenkez?i annak, mint amit mi gondolunk a menekültügyr?l, a bevándorlókérdésr?l, az újkori népvándorlás megindulásáról és annak lehetséges következményeir?l. Ezzel számot kell vetnünk, és ilyen körülmények között, ezt tudva kell védeni nemzeti érdekeinket, s az európai együttm?ködés szükséges formáit kialakítanunk.

Fricz Tamás

A szerz? politológus

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen:

<https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
